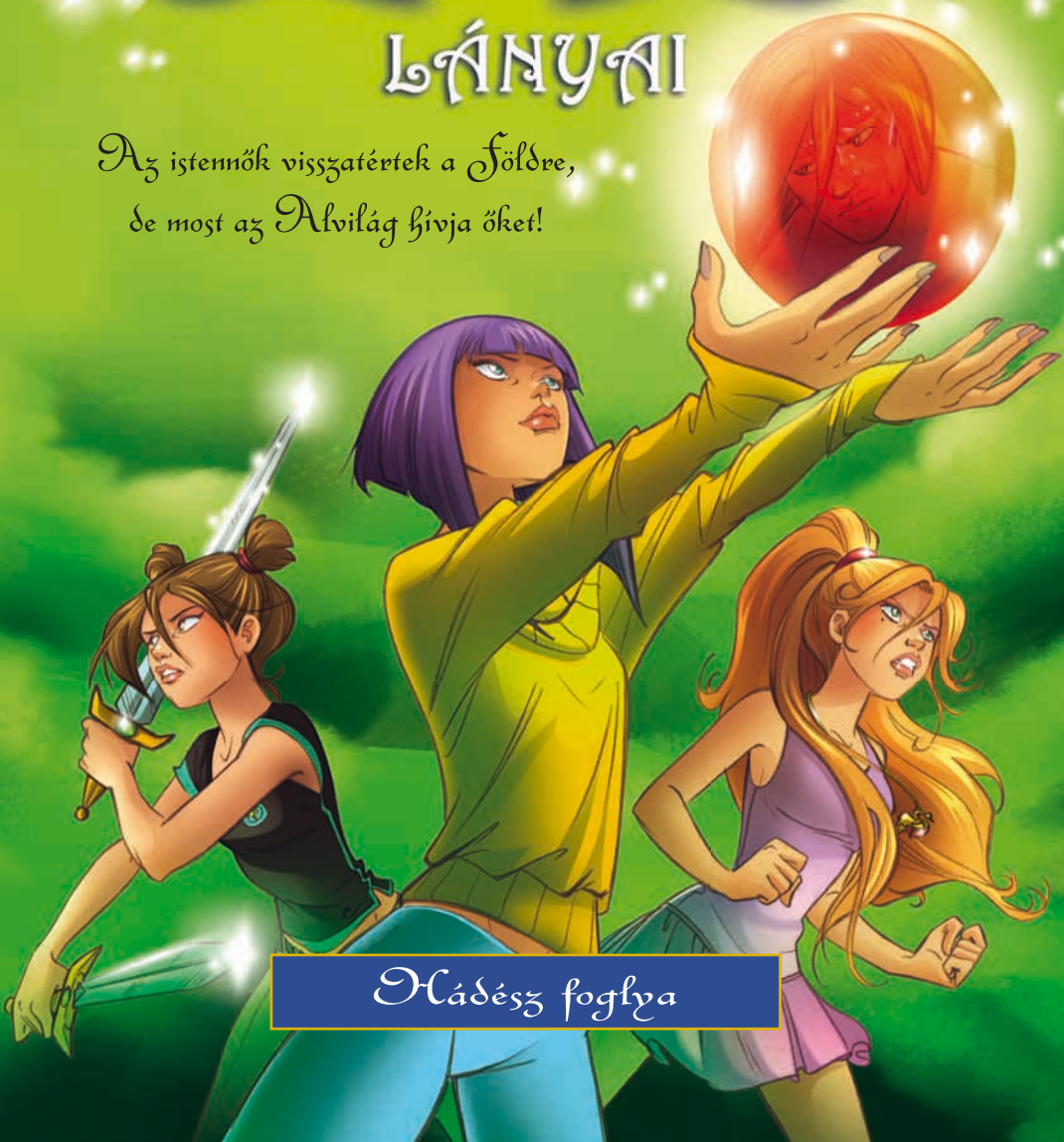

Elena Kedros

OLIMPOSZ

LÁNYAI

Az istennők visszatértek a Földre,
de most az Alvilág hívja őket!

Hádész foglya

Elena Kedros

OLIMPOSZ

ΛΑΪΟΥΤΑΙ

Κάδész foglya

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

Bújócska

Nagyszerű kitörés, Madison! – Patty Dawson exvívobajnok és szigorú edző száját ritkán hagyta el efféle dicséret.

Bármikor máskor Sid Madison nagyon örült volna az elismerésnek. Dawson rettentően kritikus volt, szóval, ha ő valamire azt mondta, hogy nagyszerű, az tényleg jelentett valamit. De aznap Sidnek nem akaródzott ujjongani. Még egy köszönömöt sem dörmögött az orra alatt, ahogy szokta. Válasz helyett az órájára nézett és azt gondolta: „Fejezd már be!” Igyekeznie kellett, öt perce se maradt arra, hogy felöltözzön és hazahúzzon.

– Legközelebb az összes ilyen legyen! – folytatta Dawson, visszazökkenve a szokott fanyar stílusába.

– Rendben, de most mennem kell. – Sid úgy döntött, hogy nem vesz tudomást a szikrázó pillantásról,

amelyet Dawson lövellt felé. Aztán az edzőnő hátat fordított neki és odament egy másik vívóhoz, hogy korrigálja a testtartását. A lány leugrott a pástról, levette a maszkját, és besietett az öltözőbe. Már épp nyitotta az ajtót, amikor valaki hátulról megragadta a vállát.

– Hova rohansz? Csak nem akarsz itt hagyni egyedül?

– De igen, Dude! Meglátod, hogy egyedül is elboldogulsz – nevetgélt Sid. Belépett az öltözőbe, és nagy lendülettel becsapta maga mögött az ajtót. Gyakorlatilag majdnem Dude képébe vágta. Nyugi! De nem volt ideje elnézést kérni. Lekapta a cipőjét, bedobta a tornazsákjába. Közben maga elé képzelte Dude Morrison elképedt ábrázatát. Alsós korukban állandóan egymást gyepálták, de aztán mindketten elkezdtek vívni, és a legjobb barátok lettek. Szerencsére Dude olyan vidám és derűs természet, hogy az ehhez hasonló incidenseket egy másodperc alatt elfelejti.

– Akkor holnap találkozunk – hallatszott a fiú hangja az ajtó túloldaláról.

Ez alkalommal a másodperc töredéke is elég volt a felejtéshez. Talán az egészet fel sem vette. Vagy neki is volt valami más programja. Sid szuperszonikus sebességgel fejezte be az öltözködést. Vállára vette a

táskáját, és máris a szertárban volt. Onnan lesietett az alagsorba, és egyetlen ugrással lerepült a lépcsőkön. Az oldalsó kijáratnál megállt egy pillanatra, hogy lélegzethez jusson. Megpróbálta úgy kinyitni a vasajtót, hogy ne csapjon zajt. Egy pillantást vetett a főbejáratra és...

A fenébe!

A lidérc, akitől tartott, már ott téblábolt a kapu előtt. Körbe-körbe nézelődött, közben hosszú szőke haját igazgatta. Luce az utóbbi időben egyre gyakrabban ácsorgott az edzőterem kijáratánál. Sid megvárta, míg barátnője elfordul, s ekkor, mint egy macska, kiosont az épületből, majd elbújt egy, a járda mellett parkoló kisteherautó mögött. Amíg ott marad, kitartó üldözője nem fogja meglátni. Nem sok kedve volt órákig ott rostokolni, de tudta, ha elmozdul onnan, Luce rajtakapja.

Luce Grimaldi, aki Hoon Song mellett Sid legjobb barátnője volt, hihetetlen képességgel rendelkezett: tudott olvasni az emberek gondolataiban. Legutóbb, amikor találkoztak, Sid éppen a szökéstervén agyalt, mire Luce merőn ránézett, mintha röntgensugarakkal pásztázná. „Te agyalsz valamin!” suttogetta ravaszkas mosollyal. Sid hetet-havat összehordott, csak hogy eltérítse barátnőjét a témától. Luce elől

eltitkolni valamit a leghetlenebb vállalkozások közé tartozott. Talán isteni adományainak egyike volt ez a képesség, de lehet, hogy a lényéből fakadt. Vagy egyszerűen csak volt tehetsége hozzá.

Így aztán Sid nem ugrálhatott. Az egyetlen értelmes megoldás az, ha megvárja, míg Dude kijön a többiekkel. Így Luce is eléri a célját, ő pedig nyugodtan hazamehet, és nem kell úgy elszurrannia, mint egy kísértetnek.

Leült a járdaszegélyre. Hogy ne unatkozzon várakozás közben, felvette az mp3-as fejhallgatóját, és halkán felnevetett. Luce igazán különleges lány, ha el tudja érni, hogy ilyen idétlenül viselkedjen, gondolta. Különleges, de másképp, mint ő. Semmi hasonlóság nem volt kettejük közt. Sőt, amikor először találkoztak, totális ellenszenvvel viseltettek egymás iránt. Aztán minden megváltozott. Sid, Luce és Hoon rájött, hogy ugyanazon a napon születtek, és a múltjuk is közös: előző életükben – amelyről nem őriztek semmiféle emléket – mindhárman halhatatlan istennők voltak az Olimposzon. Egy nap a három lány arcán színes könnycseppek peregtek végig, amelyek aztán megszilárdultak és drágakövekké váltak, ők pedig sosem váltak meg többé a hatalmukat szimbolizáló kövektől.

Hoon ibolyaszín ametisztjét a fülbevalójában hordta. Nagyszerűen illett keleti vonásaihoz, ragyogó kék szeméhez. Ő volt Athéné, aki a földön egyszerűen csak a zsenialitásával tündökölt. Egyetlen csettintésére olyan tudás tárult fel előtte, amelyről fogalma sem volt korábban. Az Olimposzon ő uralta a villámokat és más különleges energiaformákat.

Luce egy fénylő kvarckristályt viselt a nyakláncán, mely a rózsaszín minden árnyalatában csillogott. Élete minden pillanatát képes volt ünneppé varázsolni. Ő volt Aphrodité. A földi életben egyetlen szempillarebbenéssel rávette az embereket arra, hogy akarata szerint cselekedjenek. Az Olimposzon mentális kapcsolatba tudott lépni az ellenségeivel, így az ő hatalmukat is a saját javára használta fel.

És végül Sid, aki Artemisz volt. Fekete obszidiánját egy karabinerre csatolva hordta a nadrágja övtartóján. A földön bátorságával, rendkívüli fizikai erejével tűnt ki, amelyet a test-test elleni küzdelemben kamatoztatott. Az Olimposzon képes volt olyan fegyverré alakítani a követ, amely az adott helyzetben a legmegfelelőbbnek bizonyult az ellenség legyőzéséhez.

Sid éppen csak annyira bújt elő az autó mögül, hogy rápillantson Lucéra. A lány az edzőterem bejáratánál

Madész foglya

állt, és épp elővette a tükkrét, hogy ellenőrizze a frizuráját. Úgy festett, valami nem tetszik neki, mert a napszemüvege szárával a hajába túrt és átrendezte a tincseit. Mintha Aphroditének bármi szüksége lett volna arra, hogy egy-két hajszálát innen oda fésülje ahhoz, hogy elérje, amit akar! Sid abban a pillanatban legszívesebben gumikalapáccsá varázsolta volna az obszidiánját, hogy fejbe kólintsa vele barátnőjét. Visszahuppant a járdaszegélyre. Ugyanebben a pillanatban az mp3-lejátszón Luce egyik kedvenc száma csendült fel, amelyet viszont Sid ki nem állhatott. Szóval a drága barátnője ezért adta neki kölcsön... Csupa romantikus nyafogás és dögunalom! Ezt most nem fogja megúszni. Cserébe majd alaposan megtréfálja valami jó kis...

– Milyen drága vagy, hogy korábban kijöttél csak azért, hogy velem tölthess pár percet!

Hoppá! Ez ám a bukta! Itt a világvége!

Luce szólt hozzá.

Visszavágó indul

Egy isten volt az istenek közül. Árész. A háború istene. A legfélelmetesebb, a legkönyörtelenebb, a legvadabb. Megpróbálta uralma alá hajtani az Olimposz összes főistenét, és nyolcat közülük sikerült is. Ők most kőszobrokká válva a Dodektheon foglyai voltak, Árész egykori dicsőségének jelképeként. Mindegyik bálványon a foglyul ejtett isten hatalmával bíró drágakő ragyogott. A vörös kalcedon Héphaisztosz, az akvamarin Poszeidón erejét őrizte. Démétér hatalma egy borostyánkőben, Hermészé egy türkizben tündökölt. Nyolc fogoly isten, nyolc győzelem. De a három átkozott istennővel, az Olimposz három asszonyával kudarcot vallott. Athéné, Aphrodité

és Artemisz kicsúszott a kezei közül. Mielőtt végső csapást mérhetett volna rájuk egy mindent elsöprő csatában, úgy döntöttek, hogy újjászületnek földi halandókként, és ezzel megfosztották őt a győzelem mámorától, amelyet már szinte a zsigereiben érzett. Sokáig kutatott utánuk, míg végül meglelte őket. Három tehetséges harcost küldött rájuk: a sárkányfogból teremtett Megant, a rettentő Drákoszt és a szikofantát, a sötét lelket. A három istennő hiába élt törekeny halandó leánytestben, mégis elbántak a harcosokkal. Árész ősi dühtől szítva felüvöltött. A szikofanta, akit utoljára győztek le, valamit azért elért. A földön hagyta Dionüszosz rubinját, egy halandó kezében, aki hamarosan szövetséges katonája lesz. A kövön keresztül ugyanis — amelybe minden elvetemült vágyát beleolvasztotta — Árész kénye-kedve szerint irányíthatja. Hiába is tiltakozna, küzdene az új harcos a befolyás ellen. Előbb-utóbb beadja majd a derekát.

Árész isteni trónjáról figyelte az Aranylángot. Az egyre gyéribben pislákoló lánggal együtt rohamosan gyengült az Olimposz is. Pedig ahhoz, hogy egyszer s mindenkorra uralma alá hajtsa és Szinfalide lázadását végleg letörje, újra kell élesztenie a tüzet. De ehhez nem elég a saját ereje, szükség van a másik tizenegy

főistenére, köztük a hiányzó három istennő hatalmára is. Árész új terveket kovácsolt.

Egy bárddal felfegyverzett őr, egy taurusz jelent meg a színe előtt.

– Az őrhelyeken minden rendben – bődült el.

A harc ura pillantásra sem méltatta. Tudta, hogy az istennők előbb vagy utóbb visszatérnek. Addig pedig az új katonája teszi a dolgát lent a földön, anélkül, hogy bárki észrevenné.

A kísértetjárás

Sid felnézett Lucéra. Barátnője arcán vidám, diadalmos mosoly terült szét. A szájával kedves szavakat mondott, de a tekintete kérelhetetlen volt: „Nyakon csíptelek!” Sid nem tudta, hogy komolyan válaszoljon-e, vagy inkább felnevessen, ezért köztes megoldást választott.

– Ma is véletlenül jársz errefelé? – kérdezte cinosan, ám a hangja nem nélkülözte az iróniát sem.

– Hoonhoz méltó megérvés – kuncogott Luce. – De menjünk inkább a bejárathoz! Ha Dude meglátja, hogy itt kuksolunk, még azt fogja hinni, hogy előle bujkálunk!

– Mi pedig a világért sem szeretnénk, ha valami rosszat gondolna, igaz? – kacarászott Sid. – Mikor kezdtek már el járni, és hagytok ki ebből a zűrös...

– Ott van! – sikkantotta Luce.

Különösebb udvariaskodás nélkül megragadta Sidet és magával rángatta. Sid felsóhajtott. Kezdődik a kísértetjárás, mégpedig a szokásos módon. Luce megpillantja Dudét, és felcsillan a szeme, Dude megpillantja Lucét, és ostoba arckifejezést ölt. Végül elkezdenek beszélgetni, és róla tudomást sem vesznek majd. Vagy valami hasonló.

– Nem úgy volt, hogy korábban el kell menned?
– kérdezte Dude Sidtől, de Lucét bámulta.

– De igen – szolt közbe Luce –, csak közben összeszefutottunk itt kinn, és elcsevegtünk. Aztán meg úgy döntöttünk, hogy akkor megvárunk téged, igaz? – kérdezte Sidtől, de Dudéra szegezett szemmel.

Sid nem fárasztotta magát a válasszal, úgyis tudta, hogy senki sem figyel már rá.

– Ma én tolom a motort – dünnyögte. Mintha máskor nem így lett volna...

Se Luce, se Dude nem szolt hozzá. A fiú boldogságtól sugárzó arccal hallgatta a vidáman csacsogó lányt, bár fogalma sem volt róla, miről beszél. Sid láthatatlanná vált számukra. Akár egy kísértet. Vagy legalábbis Sid így érezte. Úgy tett, mintha nehezeére esne tolni a robogót, így kellően lemaradhatott, és magára

hagyhatta a két megkattant epekedőt. Helyesek voltak együtt, és Sid többször is megkísérelte – szerény tapasztalattal a háta mögött – megvilágítani: véleménye szerint ők ketten teljesen egymásba vannak habarodva. De ahányszor ezt előhozta, Dude és Luce minden alkalommal kitért a kérdés elől. A fiú ilyenkor elvörösödött, úgy tett, mintha nem hallott volna semmit, és idétlen vicceket eresztett meg. Luce azt válaszolta, hogy közös barátjuk mindössze egy a számtalan rajongója közül.

Séta közben Sid arra gondolt, hogy a következő vívóedzést kihagyja, így alkalmat ad barátainak arra, hogy kettesben legyenek. Egyelőre azonban be kell érnie azzal, hogy tolja a motort, és még csak valami jó kis zenét sem hallgathat közben!

„Ennél rosszabbul nem is alakulhatna” – gondolta. És hogy az univerzum megcáfolja ezt a vélekedését, esni kezdett. Nem egy kellemesen szemerkélő eső, hanem egy kiadós zápor zúdult a nyakukba.

– Igyekezzünk! – kiáltotta Dude, és Sid felé futott Lucével a nyomában. A fiú felugrott a robogójára, és beindította. – Ugorj fel, hazaviszlek! – mondta Lucénak, és gázt adott.

Sid nem tudta türtőztetni magát.

– Nahát, tényleg? – vigyorgott gúnyosan.

Dude arca leírhatatlan kifejezést öltött. Zavartan hunyorogni kezdett, tekintete a két lány között cikázott, de nem tudott kinyögni semmit.

– Természetesen téged visz haza... Egyrészt neked volt edzésed, másrészt, ha elázol, még összeszedsz valami náthát – lépett közbe Luce, mivel nehezen viselte a zavart csöndeket, és különben is nagymestere volt a füllentésnek. (Ha nem Dudéről van szó, bizonyára ennél frappánsabbat is kitalál.)

Sidből majdnem kipukkant a nevetés.

– Ó, rajtam egészségből szőtt póló van – felelte. – Különben is én lakom közelebb, tehát én megyek haza gyalog.

Talán nem nagy eredmény, de első alkalommal fordult elő, hogy túllicitálta a barátnőjét. Dude hálás pillantást vetett Sidre, aztán intett Lucénak, hogy pattanjon fel mögé.

– Akkor holnap találkozunk! – kiáltotta, és már indult is.

Sid a távolodó barátait nézte. Aztán látta, ahogy Luce hátrafordul és rákacsint. Önkéntelenül is elmosolyodott.

Sid bőrig ázva ért haza. A telefon épp csöngött, ő pedig, ügyelve, hogy ne vizezze össze a padlót, beszaladt a nappaliba és felkapta a kagylót. Hoon volt az.

– Egy óra múlva várhatlak?

– Talán egy kicsit több időre lesz szükségem. Megtörülközöm, és összeszedem az anyagot, amit kértél – felelte.

– Bevált a terved?

– Mondjuk, hogy igen. Luce és Dude most valószínűleg kettesben vannak. De ez inkább a zápornak köszönhető, nem nekem. A mi Aphroditénk engem is belerángatott a cselszövésbe – morgolódtott Sid, de hirtelen valami elterelte a figyelmét. – Bocs, Hoon, most mennem kell. Később találkozunk.

A nappali asztalán egy hatalmas, celofánba burkolt gardéniacsokrot pillantott meg. Aranymasnikkal, gusztustalan névjegy tartó angyalkával. A kék vázát, amelyben állt, undorító babarózsaszín szárnyas szívecskék díszítették. Az asztalon egy nyitott üdvözlőkártya hevert, rajta az anyjának szóló üzenet:

Drágám!

Számolom a perceket, hogy mikor találkozom veled. Ma éjjel álmodj velem!

Hugh

Sid agyát elöntötte a düh. Ha a rókázás elhatározás kérdése lett volna, biztos lehányja az üdvözlőkártyát. Hogy merészeli az a pókmajom megkönyékezni az anyját? És még utasítgatja is: „Álmodj velem!” Vagy esetleg takarítsd ki a fészert és varrd meg a zoknijaimat! Álmodj velem! Kinek képzelem magát ez az alak? A dinnye nagyságú pocakjával, a csenevész bajszával, a fenékgig érő homlokával és azzal a maréknyi megmaradt göndör tincessel a fején. Micsoda beképzelt alak! Van mersze azt kérni az anyjától, hogy randevúzzon vele! És ami a számtant illeti: ha Siden múlik, ez a Hugh nem a perceket fogja számolni, hanem a pofonokat, amiket majd tőle kap!

— De miért pont most? — fakadt ki Sid.

Amikor legutóbb az Olimposzon járt, megtudta, hogy az apja, David még életben van. Ő volt az arany álarcos Auron. Az is kiderült, hogy Sid mentette meg őt azon a napon, amikor az a szörnyű földrengés történt, jó tíz évvel korábban. Mindenki azt hitte, hogy David Madisont elnyelte a föld. De a gyermek istennő Sid egyetlen könnycseppje megidézte Íriszt, a szivárvány istennője pedig megakadályozta, hogy az apja lezuhanjon a hasadékba, és felvitte őt az Olimposzra.

Sid, amikor megtudta, hogy az apja nem halt meg, órákig nem volt képes elhinni, sem magához térni az örömtől. Aztán kérdésekkel árasztotta el. Auron miért nem jött vissza soha többé a földre? Miért nem mondták el neki a teljes igazságot, amikor először lépett az Olimposzra? És főleg, miért nem fedte fel magát, amikor legelőször beszéltek egymással? „Mindennek megvan a maga ideje, és ez a pillanat még nem érkezett el” – mondta a férfi. Micsoda baromság! Szikanusz, az öreg üvegszemű is azt javasolta Hoonnak, hogy ne szálljon le Hádész birodalmába, mondván, hogy a benne rejtőző istennőnek még fel kell nőnie. Úgy tűnt, mindenki azzal foglalkozik, hogy ők hárman mit tehetnek és mit nem, mikor igen és mikor nem. A vívópáston Sid nem volt hozzászokva, hogy megmondják, mikor indítson támadást. Mindig ő döntött. És most a saját életében is dönteni akart.

Megint az undorító kék cserépre nézett. Az anyja mindig is biztos volt benne, hogy David Madison vissza fog térni. Miért épp most veszíti el a hitét, amikor olyan közel jár ahhoz, hogy kiderüljön: igaza volt?

Mit kellene most tennie? Felfedni az igazságot, vagy hallgatni, legalább addig, amíg Auron megmagyaráz neki mindent?

Töménytelen kérdés és nulla válasz. De talán egy válasz mégis van. Mégpedig arra a kérdésre, hogy „Mit kell tenni egy kék vázával, amelyen rózsaszín szívecskék éktelenkednek?” Sid megfeszítette a karján az izmokat, és lecsapott. Az ütés akkora volt, hogy a váza darabjai a szoba túloldaláig röpültek. A szétrobbanó cserepek zaja mély megelepedéssel töltötte el a lányt. Még akkor is vigyorgott, amikor anyja hirtelen benyitott a szobába.

– Mi történt? – kérdezte.

– Az az idióta Hugh miért küld neked idióta virágokat? – kérdezte Sid, a repertoárjában szereplő legdühösebb arckifejezéssel.

Bűnös

Ez egy olyan erőpróba, amit még nem lennél képes teljesíteni. A benned rejlő istennőnek még nőnie kell.” Szikanusz utolsó szavai közül ezek voltak a legfájdalmasabbak, és ezek visszhangoztak folyamatosan Hoon fejében. Bárhova ment, bármit csinált, állandóan ezeket hallotta. Birtokba vették az agyát, és nem akartak onnan kimenni. Az Olimposzon található leghatalmasabb és legbölcsebb szövetségesük mondta ezt. Pedig Hoon semmire sem vágyott jobban, mint leszállni Hádész birodalmának mélyére, és kiszabadítani Jaredet, a szerelmét. Akárcsak Sid, Luce és Hoon, Jared is isten volt. Ő volt Morfeusz, az álmok istene, és velük együtt harcolt Árész ellen. Istenként Morfeusz és Athéné öröktől fogva szerették egymást, és a földi életükben is arra döbönt rá Hoon és Jared, hogy az érzelmeik mit sem változtak.

Jared tárta fel előttük isteni voltuk titkát. Aztán eltűnt. A harc ura kővé dermedtette és száműzte a Hamvak Tornácára. De utolsó cselekedetével is Hoonnak üzent a fiú.

A legdrágább kincset adta neki, amivel csak rendelkezett. Az álmok hatalmával ajándékozta meg. A lány visszatért az Olimposzra, hogy kimenekítse szerelmét, és kiszabadítsa a kővé dermedt testből. De nem a tervek szerint alakultak a dolgok. Nem tudta megmenteni. Megölte őt.

– Hoon! – Song asszony kiáltása az egész házban visszhangzott.

A lány gyanította, hogy a következő mondat az lesz: „Szükség van rád a boltban”, ezért rögtön fedezékbe vonult.

– Rengeteg dolgom van! Szólj Yongnak! – felelte. Malac formájú tolltartójából kivett egy tollat, ami azonnal kiesett a kezéből, amikor kinyílt az ajtó.

– Azt akarod, hogy a barátnőd az öcséddel pletykáljon? – kérdezte a küszöbön álló anyja, és Sidre mutatott.

– Nem, bocs! Máshol járt az eszem.

– Az utóbbi időben mindig ezt csinálod. Még a szokásosnál is szórakozottabb vagy, és úgy látom, ez kezd kozmikus méreteket ölteni! – Song mama egy

darabig lánya arcát fürkészte, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Hoon mosollyal viszonzta barátnője cinkos tekintetét, aki lerogyott az ágyra, és a feje mögé tuszkolt egy plüssmackót.

– Van valami újság? Tudod használni az új erődet?
– kérdezte Sid.

– Nem. Hacsak nem működik az akaratomtól függetlenül, és anélkül, hogy tudnék róla.

Hoon nézte, amint Sid egy köteg nyomtatott papírt húz elő a táskájából.

– Ez minden, amit találtam. Talán van közte valami hasznos is. – Sid még be sem fejezte a mondatot, amikor Hoon mellévetődött az ágyra, és már olvasta is a kutatás eredményét.

– Mondtam már neked, hogy mekkora ász vagy?
– trillázta.

– Igen, reggel a suliban. De mielőtt elhiszem neked, jó lenne találni ebben a papírkupacban valami olyat, ami a segítségünkre lehet.

Az ajtó halkán nyikorogva kinyílt. Song asszony tűnt fel a küszöbön.

– Szóval ti tényleg tanultok! – csodálkozott.

– Egy rakás dolgozat és feleltetés van a nyakunkon! – fortyant fel Hoon. – Rám kettő, Sidre három

dolgozat is vár holnap! Szerencsére ugyanazok a tanárok tanítanak minket, így együtt is készülhetünk.

Ennek hallatán Song asszony arcára csalódás ült ki, de nem adta fel egykönnyen.

– Ha egy kis szünetet akartok tartani a tanulásban, csak gyertek le az üzletbe! Találok a számotokra valami szórakoztató kikapcsolódást.

– Mindent megteszünk azért, hogy segíthessünk, asszonyom! – felelte mosolyogva Sid, egy kicsit túljátszva a szerepét. Hoon látta, hogy az anyja azon gondolkodik, mit mondjon, aztán mivel kielégítőnek találta a választ, egyedül hagyta őket.

– Most már értem, honnan örökölted a vasakaratodat – nevetett fel Sid.

– Azért én nem nevezném azt a kikapcsolódást olyan „szórakoztatónak” – vetette oda Hoon, és már is belemerült a papírokba.

Alaposan átolvasta mindazokat a legendákat, amiket Sid Hádésről és az álmok hatalmáról összegyűjtött, de még fél óra múlva sem talált semmi hasznosat. Végül kínjában az ágyon levő babáit kezdte sorba rendezgetni. Magán érezte Sid tekintetét, és nagyon hálás volt, amiért nem faggatta arról, hogy mi is jár az eszében.

Csett!

Egy új erő birtokába jutni azt jelenti, hogy felnővőben vagy. Hirtelen ez jutott az eszébe.

Tovább rakosgatta a babákat, és miután szépen sorba állította őket, bejelentette a döntését.

– Szombaton Luce szülei elviszik Gingit egy kalandparkba a hétvégére. Mi azt mondjuk a szüleinknek, hogy nála alszunk, de valójában az Olimposzra megyünk. Ha addigra rájövök, hogyan működik ez az új képességem, az azt jelenti, hogy istennővé értem. És akkor leszállok Hádész birodalmába.

Amikor befejezte a mondandóját, Sidre nézett és látta, hogy barátnője állkapcsa megfeszül. Dühösnek tűnt.

– Nyilván csak akkor jöttök ti is az Olimposzra, ha beleegyeztek! – tette hozzá Hoon sietve, nehogy az legyen a látszat, hogy át akarja venni az irányítást.

– Te hallod, amit mondasz? – mérgelődött Sid.

– Mit mondtam?

– Azt, hogy *leszállsz* Hádész birodalmába. A hibát akkor követted el, amikor nem azt mondtad, hogy *leszállunk*. Ezt már a legelején eldöntöttük, és így is marad.

Hoont előntötte a hála. Legszívesebben sírva magához ölelte volna Sidet, és el sem ereszi.

– Nem is tudom, hogy... – Nem maradt ideje ki-nyögni a „köszönjem meg”-et, mert Sid máris újakezdte a morgolódást.

– Én sem tudom, hogyan lesz, de még van pár napunk az anyaggyűjtésre.

Hoon elmosolyodott. Tudta, hogy Sid direkt érti félre köszönetnyilvánítási szándékát, mert el akarja kerülni a hálálkodást.

– Ideje, hogy kezünkbe vegyük a sorsunkat és előrelépünk. Cselekednünk kell! Nem tehetjük mindig azt, amit mások mondanak... – folytatta lendületesen Sid. – Ha nem találjuk meg magunktól a választ, Szikanuszból fogjuk kisajtolni. Ha ő nem akar nekünk segíteni, Luce majd rebegteti kicsit a pilláit és meggyőzi. És ezzel meg is oldottuk a problémát.

Hoon különösnek tartotta barátnője hevesességét. Egy darabig mindketten hallgattak.

– Csak azt ne felejtsd el, hogy ami Jareddel történt, az nem a te hibád. Te meg akartad menteni. Nem tudhattad, hogy csapdába csalnak – tette hozzá Sid halkabban.

– Annyira szeretném elhinni... – suttogta Hoon, és Jared végtelen szomorúságot tükröző tekintetét látta maga előtt, mielőtt lezuhant a szakadékba.

– Már azon tűnődsz, hogyan tudnál visszamenni érte. Nincs szükséged újabb bizonyítékokra – zárta le Sid a témát.

Az ajtó harmadszor is kinyílt. Song asszony újra megpróbálta „besorozni” a lányokat.

– Hallottam, hogy fecserészték, gondoltam, épp itt az ideje, hogy egy kis szünetet tartsatok.

Hoon mélységesen hiányolta Lucét. Neki egyetlen szempillantás is elég lenne, hogy az anyját leállítsa.

Két perc múlva a lányok már a frissen érkezett árut címkézték a Dream’s Emporium polcain, a Song család vegyeskereskedésében, amelynek szlogenje így szólt: „Ha máshol nem, itt biztos megtalálja, amit keres”. És tényleg mindent árultak: az aprósüteménytől a régiségig, a mozgó faliképektől a fluoreszkáló rúzsokig.

– Miért nem jön már Luce? – kérdezte Hoon.

– Biztos még Dudéval van. Talán épp most jönnek össze. Bár nem fűzök hozzá nagy reményeket – dünyögte Sid. – Mennyi cuccot kell még beáraznunk? Nekem a holnapi feleltetésre is készülnöm kell.

– Ezzel nem vagy egyedül! Csakhogy anyámnak lehetetlenség nemet mondani! Valamit ki kell találunk – sóhajtott Hoon.

– Te vagy a tudás és a tüzelő neuronok istennője! – piszkálódott Sid.

Hoon egy ravasz-kás pillantást küldött barátnője felé. Egy-két másodpercig még sebesen árazta az egy sorban levő tehén alakú cukor- és sőtartókat, aztán a pénztárban álló anyjához fordult.

– Mama, Sid otthon felejtett valami fontos jegyzetet. El kell mennünk érte, és hogy ne vesztegessük az időnket, jobb, ha ott is alszom náluk – mondta anélkül, hogy az árazást egy másodpercre abbahagyta volna. Sid elismerően nézett barátnőjére.

Hana Song hosszan fürkészte a lánya arcát.

– És ebbe nekem bele kéne egyeznem?

– Igen, mert a tanév utolsó hónapja van, és ilyenkor fontos, hogy jó jegyeket szerezzek. Cserébe ígérem, hogy a szünet első két napján teljes egészében a rendelkezésedre állok.

– Egy hétig – alkudozott az anyja.

– Rendben! – nevetett fel Hoon.

Fél órával később a két barátnő már a Madison-háznál volt. Alighogy átlépték a küszöböt, Hoon érezte, hogy valami nem stimmel. Nyugtalanító némaság lengte be a szobát.